

KEITH AIMRE
ILUS BABYSS
ehk seitse ja pool

Kentaur

TALLINN 2003

Keith Aimre
Ilus Babyss

Toimetanud Anne-Mari Alver
Kujundanud Lea Sõmer
Kaanepildid joonistanud Helena Uri

ISBN 9949-10-130-1
Kirjastus Kentaur
© Keith Aimre ja OÜ Promeno

Trükk: AS Printall
Tatari 64, Tallinn

Ei ole olemas moraalset ega ebamoraalset raamatuid. Raamatud on hästi kirjutatud või halvasti kirjutatud.

Kõlbelisus on osa kunstniku aimest, ent kunsti moraalsus seisneb ebatäiusliku vahendi täiuslikus kasutamises.

Kõlbeline sümpaatia kunstnikus on stiili ebaloomulikkus.

Pahe ja voorus on kunstniku käes materjal.

Kunst on samal ajal tekst ja sümbol.

Kes tungib teksti taha, teeb seda omal vastutusel.

Kes tungib sümbolisse, teeb seda samuti omal vastutusel.

Kunst peegeldab tõeliselt vaatlejat, mitte elu.

Elu kopeerib kunsti enam kui kunst elu.

Oscar Wilde järgi

**Kõik sarnasused ja kokkusattumised selles
raamatus on juhuslikud.**

ESIMENE PÄEV

Kui ma teile seda juttu rääkima hakkas, siis te tahate kohe teada kogu seda keithaimrelikku jama: kus ma sündisin, kes olen ja kus koolis käisin. Ma ei viitsi seda rääkida. Ütlen vaid niipalju, et aasta tagasi tulin Ameerikast, kus jätsin ülikooli pooleli. No lihtsalt tuli depress peale. Ja lükkas nii maha, et tuli ära tulla.

Võtsin küll akadeemilise, aga nagu ma ütlesin, on aasta juba möödunud. Suurt tegevust mul polnud, tegin lihtsalt nuppe Eesti uudistest väljamaa portaalidele, vahest mõne tõlke, PR-i ja reklaamiasja.

Olin vast paar kuud Eestis olnud, kui sain sõna otseses mõttes šoki. Aga sellest kõigest hiljem. Babyss oli selle peasüüdlane.

*

Babyss oli blond tšikk. Manipuleeriv bitch – nagu ta ise ütles. Ta oli lõpetanud ühes väikelinnas medaliga keskkooli, tudeerinud ärijuhtimist ja olnud paar aastat Rootsis ühes firmas ma-ei-tea-mis-tööl. Igatahes sellesama taani miljardäri omas, kellega ta nüüd abiellus.

Ta käis nii valitult ja kallilt riides, et mehed ei julgenud talle eriti läheneda. Balenciaga helehall vöö ja volangidega kleit, jalgu kaunistasid Marc Jacobi kitsa ninaga ja tagant lahtised kunstpärlitega kingad, mida jalg üle põlve istudes sai edukalt kõlmutada. Üle õla helesinine narmastega Thierry Mugleri käekott. Ja olulise aksessuaarina on ta käte ümber Richmondi käevõrud - millest üks kandis sõnumit R.I.C.H ja teine B.I.T.C.H.

Ta lõhnas rikkuse järgi ja see pani asja paika. Aga muidu oli ta hea tüdruk, kui sa ainult said leppida sellega, et ta võttis sind kui asja. Tema jaoks olid riided kui elusolendid, aga

loodus ja suur osa inimesi, kes ei kuulunud tema “klubisse” – need olid tema jaoks asjad.

Babyssi loogika näis olevat lihtne: mina olen inimene ja sina oled inimene – järelikult oled sa minu teenija. Aga oma teenijatesse suhtus ta hästi. Ja hea teenistuse puhul olid ka jootrahad suured.

*

Ma ei saa öelda, et sattusin selle jama sisse juhuslikult. Tegelikult olin ma Babyssi juba mõnda aega jälitanud.

Tol päeval nägin teda Pegassi ees Harju tänaval. Olin just oma depressioonist üle saamas, mul oli aega ja miski sundis mind talle järgnema. Ta oli parkinud Vabaduse platsile nagu minagi.

Ma ei mäleta, kes see oli, kes rääkis, et blondid on aneemilised. Et nende juurde lähed kui külmkappi. Võib-olla Babyss polnud ka sünnipärane blond, aga ta oli tõeline bestia. Kuigi talle meeldis ka blondi mängida.

Ta istus valgesse BMW-sse – krdi bitch, mõtlesin - ja kui ta liikuma hakkas, sõitsin kohe järele. Tasusin kähku ja sain talle veel enne Kaarli puiesteed sappa. Sõitsime Pelgulinna. Babyss keeras ühte põiktänavasse ja peatus. Jäin mõned majad eemale, teisele poole teed. Babyss läks ühte kollasesse majja. Hakkasin juba tüdinema ja mõtlesin, et mida ma siis passin. Mida ma õieti tahan? Põrutan minema. Ja just siis tuli ta välja.

Edasi oli nagu Tarantino filmis. Babyssi selja tagant uksest kargas välja kaks kanti, kumminuiad käes ja kukkusid andma. Assa nuga, mõtlesin, mis nüüd teha? Hakkasin juba hädaabi numbrit valima...

Kandid lõpetasid sama äkki nagu nad olid alustanud. Nad kargasid Babyssi autosse ja panid minema.

Tänav oli täiesti inimtühi.

Ma mõtlesin, et see on luul. Nägemus. Hallutsinatsioon. Aga Babyss lebas minust mõnikümmend meetrit eemal. Otsekui langenud ingel.

Hetke tähtsus tabas mind nagu ora. Edasi tegutsesin peaaegu transis. Sõitsin ta juurde, võtsin ta sülle – mai gaad, missugune nahk, mõtlesin ja missugune lõhn, mõtlesin ja tõstsin ta auto tagaistmele. Pöörasin otsa ümber ja sõitsin linnast välja.

*

No küll mul oli hea tuju.

Ümisesin kogu tee laulda. Mingit kindlat plaani mul aga polnud. Imestasin, missugune enesekindlus minus oli. Ise ennast mingi märja asja sisse seganud ja laulab ka veel, ütlesin endale. Aga see ei mõjunud. Laulsin edasi.

Koljakule jõudes oli esimene asi toad tuulutada ja Babyssile voodi teha. Viisin ta tagakambrisse ja imestasin kui kerge ta ikka oli. Ma ei teadnud siis veel, et ta peamine söök on vesi ja suits. Ja naps. Ta tõesti ei söönud. Isegi restos mitte.

Tegelikult olin kogu hingest ihanud kätte maksta. Imestasin, et ma ei tundnudki seda raevuga segatud rõõmu, mida selline kohtumine oleks õigupoolest pidanud äratama. Sageli olin jäänud tänaval seisma ja vaadanud mõnd möödujat, arvates, et see on tema.

Lits-kui-ilus-ta-ikkagi-on, oli mu teine mõte. Ta oli endiselt teadvusetu, aga hingas ja pulss oli ka korras.

Otsisin igaks juhuks nuuskpiiritust.

“Issand kui nõme,” olid Babyssi esimesed sõnad. “Kus ma olen?”

“Koljakul,” ütlesin vastu.

“Issand, kuis mu pea valutab. On sul miskit? Puudrit, ma mõtlen.”

“Puudrit?”

“Koksi noh.”

“Sulle tungiti kallale ja nad panid su bemarkiga minema.”

“Ma tean küll, kes selle taga on. Tõbras. Tal on kindlustuse raha vaja ja laseb selleks Babyssi või maha lüüa. No küll ta veel maksab...Anna mulle telefon.”

Ulatasin talle mobiili.

“Ja too mulle juua,” ütles Babyss.

“Siin ei ole.”

“No siis mine ja too. Brändit ja viina ja mahla ja šampust....Aaaii...” Babyss oigas.

“Mida siis õieti?” küsisin

“Kõike. Ja kohe.”

Ma juba ütlesin, et ta polnud miski beib – täielik bitch. Aga ma panin siiski auto käima ja sõitsin Vösule, et sealt kaupa tuua.

*

Kui ma tagasi jõudsin, oli Babyss end patjade hunniku najal üles sättinud ja tõmbas suitsu.

“Vala mulle seda virki-värki ja tee viinakompress. Mul on kogu see pool valus,” ütles ta. “Ja mis su nimi on?”

“Mõškin,” ütlesin mina. “Vürst Lev Mõškin.”

“Misasja?” kõrgendas Babyss häält

“Keith,” ütlesin. “Mina olen Keith.”

“Miks sa mind siia tõid, Keith?” küsis ta, kui olin talle brändit valanud ja ta oli suure sõõmu joonud.

“Peitu,” vastasin.

“Nõme,” ütles Babyss. “Ja nüüd võta mul kingad jalast ja tee footmassaaži.”

“Mida?” ei saanud ma aru.

“Issand, kust küll sihukesed nõmedikud välja tulevad. Jalamasaaži. Talla all on kõigi organite...oh ma ei viitsi seletada... On sul potti?”